

besparelser, som sker i amterne og i kommunerne.

Jeg mangler nogle gange, at nogle her i salen får øjnene op for det og siger, at det ikke er nok, at vi giver en lille pulje her og en lille pulje der, når det samlede billede er markant negativt.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Hr. Martin Henriksen for den anden og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg fik ikke svar på mit spørgsmål. Jeg går stærkt ud fra, at SF bakker op om gældssanering til kontanthjælpsmodtagere, som sidder i håbløs gæld. Det håber jeg da at SF gør. SF taler meget om, at de har en social profil, så kan man vel også bakke sådan noget op.

Hvis man bakker sådan noget op, og jeg kan forstå, at det faktisk er en del af SF's politik, er mit næste spørgsmål: Da SF sad og bakkede den tidligere regering op i 1990'erne, hvorfor fik man så ikke gennemført sådan nogle initiativer?

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Jeg tror, at det er en meget, meget svær diskussion at sige, hvad der er blevet gennemført nu i forhold til, hvad der ikke blev gennemført i 1990'erne.

Taletiden løb ud før, men jeg vil sige, at det selvfølgelig er positivt, at man går ind og ser på gældssanering for nogle familier, som kommer ud i en knibe, som de er låst fast i. Jeg kan roligt sige uden at have set det forslag, Dansk Folkeparti nævner her, at det vil SF bestemt gerne være med til at se på. For der er netop familier, som kommer ud i nogle kæmpestore økonomiske problemer, og der skal vi selvfølgelig hjælpe.

Men det allerallerbedste, og det var det, jeg prøvede på at gøre opmærksom på i min ordførertale, er at forebygge. Specielt når vi snakker om børnene, er det vigtigt, at vi forebygger, og at vi helt fra fødslen af og op igennem barndommen giver børnene nogle muligheder, så de ikke havner i de samme situationer som deres forældre, men bryder den sociale arv.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken til den sidste ordfører, som er Enhedslistens ordfører, fru Majbrit Berlau.

Majbrit Berlau (EL):

Man kan sige, at det er noget, som alle burde vide, men når man ser på den førte politik i dag, er det nødvendigt at repetere det helt banale.

Ulighed er, når mennesker ikke er lige; det er, når mennesker ikke har lige chancer. Det synes jeg er væsentligt lige at få repeteret. Ulighed er, når det accepteres, at nogle mennesker har skyhøje indkomster og andre har indkomster, der gør, at de ikke kan leve et værdigt liv, og derfor rammes også deres børn.

Den mest skrigende ulighed er, når man tillader, at nogle familier lever med de indtægter, som man har på starthjælp og kontanthjælp, og at man tillader, at familier bliver sat på gaden. Det er totalt vanvittigt, at en kommune sætter børn på gaden, når de samtidig har pligt til at genhuse dem. Hvad er formålet? Hvilke konsekvenser har det for disse børn?

Kl. 15.45

Det er man begyndt at undersøge og belyse svagt, men vores ærinde med denne forespørgsel er jo, at disse menneskers liv ikke kun skal gøres til genstand for en undersøgelse. Nej, der skal handling til her og nu.

Hvorfor iværksætter regeringen og dens støtteparti, Dansk Folkeparti, ikke straks tiltag, så ingen børn ender på gaden? Hvorfor sikres det ikke, at der i stedet for boligløshed iværksættes støtteforanstaltninger til gavn for børnefamilierne i stedet for tiltag, der kun gør deres situation værre? Hvorfor skabes der ikke sådanne vilkår for socialarbejderne, at de kan overholde lovgivningen og lave handleplaner for alle børn og unge, der anbringes uden for eget hjem?

Listen over muligheder, over tiltag, der kunne iværksættes lige her og nu uden problemer er uendelig lang – blot for at nævne nogle: større og lige SU til alle under uddannelse; ordentlig og relevant sprogundervisning til alle børn i alle aldre; gratis økologisk mad i skoletilbud og daginstitutioner og gratis fritidshjem og daginstitutioner. Her kunne man starte med at øge fripladsmulighederne, og helt elementært skal der ansættes flere i den offentlige sektor: flere socialrådgivere, flere pædagoger og flere skolelærere, der har fokus på og kan se, hvilke børn der står i en udsat situation, og kan gribe ind og støtte familierne.

Hvis der var politisk vilje til det, kunne vi udligne uligheden nu. Vi kunne beskatte de multinationale selskaber, så vi fik langt mere for nord-sølien, og vi kunne stoppe det helt vanvittige